

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 11947

гр. София, 19.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Частно гражданско дело № 20231110117980 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 420 ГПК.

Образувано е по молба, подадена от длъжника К. А. Ф., чрез адв. Д., за спиране на постановеното незабавно изпълнение по издадената по делото на 21.04.2023 г. заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, във връзка с което е било образувано изпълнително дело № 20238440403846 по описа на ЧСИ С.Я..

Молителят поддържа, че липсвало законово основание за ангажиране отговорността на длъжника, тъй като вземанията на банката не били изискуеми като погасени по давност. Ето защо моли съда да спре незабавното изпълнение, което е разпоредено в заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК.

Съдът, като обсъди наведените в молбата доводи и представените по делото доказателства, намира следното:

Искането е допустимо – изхожда от надлежна страна, депозирано е с възражение срещу вземанията по заповедта, в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК.

Законодателят е предвидил две хипотези на спиране на принудителното изпълнение при издадена заповед за незабавно изпълнение – според ал. 1 принудителното изпълнение се спира, когато заповедта е издадена въз основа на менителничен ефект и длъжникът е подал възражение или когато длъжникът представи надлежно обезпечение за кредитора по реда на чл. 180 и чл. 181 ЗЗД, а съгласно разпоредбата на чл. 420, ал. 2 ГПК съдът, постановил незабавното изпълнение, може да го спре и без да е необходимо обезпечението по ал. 1, когато е направено искане за спиране, подкрепено с писмени доказателства, че: 1. вземането не се дължи; 2. вземането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител; 3. неправилно е изчислен размерът на вземането по договор, сключен с потребител. Представените по ал. 2 писмени доказателства следва да разколебават формалната удостоверителна сила на документа, послужил като основание за издаването на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист.

В разглеждания случай съдът приема, че не се установява да е изпълнена нито една от двете хипотези на спиране на принудителното изпълнение. На първо място, от страна на длъжника не е представено надлежно обезпечение за кредитора пред съд по реда на чл. 180 и чл. 181 ЗЗД, което да послужи като основание за спиране на изпълнението по чл. 420, ал. 1 ГПК.

От друга страна, искането за спиране на принудителното изпълнение не е подкрепено и с убедителни писмени доказателства по смисъла на чл. 420, ал. 2 ГПК, обосноваващи извод за недължимост на сумите по заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 21.04.2023 г. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист. От страна на длъжника не се представят никакви убедителни писмени доказателства, които да разколебават формалната удостоверителна сила на документа, послужил като основание за издаване на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист.

По отношение на възражението на длъжника за изтекла погасителна давност следва да се отбележи, че същото е материалноправно възражение и може да бъде преценявано единствено в исковото производство, където да се събират доказателства и правят евентуални оспорвания относно валидното възникване на задължението, момента на изискуемостта на задълженията, съответно спиране и прекъсване на давността. Производството по чл. 418, ал. 2 ГПК за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист е формално и едностранно. В това производство съдът ограничава проверката си върху правната валидност от гледна точка на формата и съдържанието на представеният с молбата документ – извлечение от счетоводните книги на банката по чл. 417, т. 2 ГПК за размера на дълга по договор за банков кредит от 22.01.2013 г. с краен срок на погасяване 10.01.2023 г. Ето защо по отношение на възражението на длъжника за изтекла погасителна давност по отношение на процесните вземания, настоящият съдебен състав приема, че същото не може да бъде разглеждано в производството по чл. 420 ГПК. И това е така, тъй като произнасянето по възражението за давност предполага вече направена констатация от съда за съществуването на вземането. Такава констатация обаче може да бъде направена само в рамките на исково производство. Безпредметно е да се решава въпроса за изтекла погасителна давност, ако не е установено действителното съществуване на спорното вземане. Преценката на съда по чл. 420, ал. 2 ГПК се ограничава до рамките посочени по-горе и не може да обхваща нито действителното съществуване на изпълняемото право, нито евентуално неговото погасяване по давност (в този смисъл е определение от 05.02.2013 г., постановено по в.ч.гр.д. № 1013/2013 г. по описа на СГС, ГО, IV-Б въззивен състав, и др.).

Предвид изложеното съдът намира, че не са налице предпоставките на чл. 420 ГПК, поради което молбата е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При тези мотиви, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на длъжника К. А. Ф., чрез адв. Д., за спиране на постановеното незабавно изпълнение по издадената по делото на 21.04.2023 г. заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК, във връзка с което е било образувано изпълнително дело № 20238440403846 по описа на ЧСИ С.Я..

Определението може да се обжалва от молителя с частна жалба пред СГС в 1-седмичен срок от връчване на преписа.

Съдия при Софийски районен съд: _____